

לא תמיד ראיתו של „אישי-מנהצד" היא ראייה נכונה-יותר. אך — כאותה אש-אוגפת, המגלה, כידוע, ביתר-שנינות את המקומות הפגיעים בשורות-התוקפים, או במערך-ההגנה, נגדם היא מכוונת — עשויה ראייה כזאת להציג לפנינו באור שונה-במקצת, ומחדש, גם עובדות ומצבים הידועים לנו, בעצמם, היטב. וללא-ספק, בכך טמון הרבה מערכם של הקטעים מתוך דברי-שיחתו בראיון-לעתונות של קפיטן ב. לידל-הארט („הערכות", עמ' 8), אשר היה אורחו של צה"ל בראשית שנה זו.

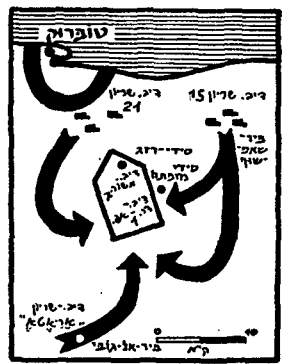
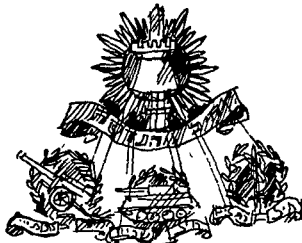
יש זרק כאשר מצמצמים את תחומי-הראייה ניתן להפיק את מלוא מוחשיותה של תמונת-המאורע. כזאת נעשה ב„מערכות" הפעם, כשעודשתה של המשקפת ריכזה אל מעשה-קרב

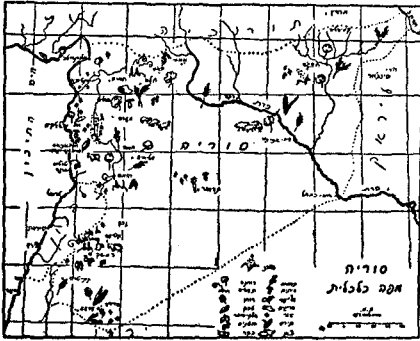
אחד בחוף „מבצע-יואב" של אוקטובר 1948: כיבוש המשלטים שמצפון-מזרח לצומת" הנודע („כיבוש מתחם 113" חלק א', עמ' 9). יתכן ותמונת מעשה-ההבקעה של או תושלם עוד, באחת החוברות הקרובות, ע"י תיאור לכיבושם של „משלטי-הצומת" במובנה המצומצם-יותר של המלה. הקטע הניתן הפעם (וזה העשוי להתוסף עליו) מעובדים ומתומצתים מתוך כרך ב' של ספר חטיבת „גבעתי", העומד עתה בשלבים האחרונים של הכנתו לדפוס. לכשיופיע — ודאי שיוכל רב-טרן אברהם אילון (הוא „לאנטש"), העוסק זה-זמן בכתיבתו, להרגיש כי ירד מעליו נטל כבד — וכי נעשה מעשה לא-קטן בהתחשת נסיונותיו ולקחיו של צה"ל בתקופת ההתחלת-התוך-כדי-קרב. אף הקטע ה„קטן" המתפרסם הפעם — עם כל „פרואיות" העובדתית שבו — לא רק אנשי הגדודים נושאי-מסורת „גבעתי" יקראו בו בהרגשת גאווה מוצדקת, אלא המפקדים והחיילים ככול גדודיו של צבא-הגנה-לישראל ימצאו בו גם משום לקח וגם משום השראה.

רחבים תחומיה של ההנדסה-הצבאית בזמננו. בחוברת האחרונה של „מערכות" (ק"ל) צר היה המקום מלהכיל את מעגל-נושאה של ההנדסה-הצבאית; וכחוצאה, באים בחוברת זו

„מילואים" לאותו מעגל. מאמרו של ס"ל ב. פוגלמן, „הנדסה לכל החילות" (עמ' 26) מושתת על הנחת-יסוד אשר צריכה להיות משותפת לכל הצבאות בזמננו, אך תוקף מיוחד לה בצבא לא-גדול (ובחלקו הרב — צבא-מילואים) כצה"ל. הנחה זאת אומרת: המקור המרכזי של ידע וכשר-טכני הנדסיים טמון בחיל-ההנדסה שמקצועי-בכך; אך כהשלמה הכרחית לכך — חייבת מידה לא-מבוטלת של ידיעה ויכולת הנדסיות להיות מצויה ומוזגה בכל חיל וחיל של צבא חדיש. מה הם השטחים והגילויים החיוניים-ביותר של יכולת זו — זה עיקר-תוכנו של המאמר. המחבר מדגים את הנושא בעיקר בתחום חילות-היסוד הראשיים של הצבא — אך נקל יהיה לקרוא להסיק מסקנות מקבילות אף לגבי כל אחד ואחד משאר החילות.

המיוחד בלוחמת-המדבר הוא, בין השאר, כי בהעדר תואים טופוגרפיים ודמוגרפיים ניכרים (נהרות, יערות, ריכוזי-ישוב) יכולים מהלכי-הקרב-המבצע להי-עשות „בקרים ישרים", במעט גיאומטריים; ותמונת התור-זות ומהלכי-הקרב כפי שנובצעה, עשויה שם, במקרים רבים, להיות סכמטית וישרת-קיום, כמעט כמו בתכנית. בזה, כמובן, יש טעם להסתייגות-מה לגבי אותו מבצע-שריון מעניין ביותר המוצג בקיצור-סכמטי ב„פינת-השריונאי" (עמ' 40) — מבצע של הכשלת כוח עדיף, בעל „ראש-שריון" חזק ע"י כוחות-שריון ציידים פחז' תיטי-חמו. עם זאת, דוגמה זו הנה כה מעניינית עד שיתכן ותוצג שוב מעל עמודי „מערכות" — וכמובן, ביתר-פירוט ויתר-ביסוס.

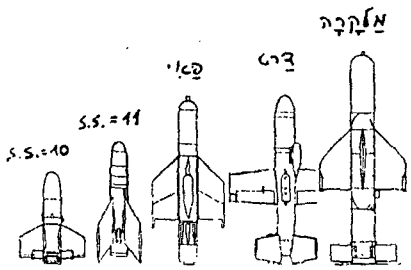
כנוסה איש-מחקרים שקול מציג סרן

א. סימון בסקירתו את העובדות, ואף מנחחן עד לגבול ידוע — אך אינו מרבה בהכללות. עם זאת, מן הראוי כי הקורא "יחזיק כנגד עיניו" את התמונה הכוללת ("הרקע") של הארץ הנסקרת ושל שלבי-ההתפתחות העובר עליה. המדובר בסוריה — מדובר בכלכלה מסורתית-למחצה, מושרשת בדפוסי המשק המזרח-תיכוני מזה מאות-בשנים אך מושפעת מהשיפעות-החוץ של סוף המאה ה"ט ומחצית המאה ה"כ. לכללה מושחתת עדיין בעיקרה על חקלאות, מלאכה, ומסחר (במידות דגש שונות מאוד בכפר, מזה — ובעיר, וזה);

עומדת על סף התיעוש, וביתר-דיק — בשלבי הראשונים וההססניים-קמעה, זקוקה להוספת רבדים וסקטורים תעשייתיים שלמים על משקה הקיים, למודרניזציה של הציוד במפעלים המצויים, ובחלקי לאות — ליצירת-המסד של השקאה רחבה וחקלאות אינטנסיבית-יותר, וכן לפיתוח נרחב של אמצעי-התחבורה. סדר-העדיפויות שייקבע למעשה, יושפע כמובן — וביחוד בתנאי שלישת-מצרים, ופקעת יחסי-החוץ והבריאות של זו — לאודוקא משיקולים כלכליים-חברתיים בלבד (וביחוד — במה שגוגע לתחבורה: קוי-מסה"ב, גמלים, רשת-התעופה וכיו"ב). אך, ביסודם, כאלה הם המניעים לגישושי-ההתפתחות בכלכלה הסורית — הנקלעים בודאי לעתים גם בסתירות עם רבדי-הכלכלה הקיימים-מאז והמקיימים גם שכבות-אינטרסנטים מגובשות לאי-סגנות. את ה"ריקוד-הפוליטי" של ההנהגה הקעי-מית, המנצחת כיום על סוריה, אי-אפשר להבין ולהעריך מבלי לראותו גם כמאמץ להשלים בין מגמות שונות אלה, לספק אינטרסים קיימים או מתעוררים — ולאפשר בכך לעצמה את המשך ההחזק-קד-בהנהגה.

אפילו לגבי צבאנו, הנמצא ב"פארופאריה"

של מה שמקובל לכנותו "העולם הצבאי הגדול", אין זו עוד שאלה אקדמית-גרידא: שכן גם בחלק עולם זה כבר הופיעו הטילים-המונחים הנגד-טנקים. וממילא בא עתה הצורך לדעת ולהכיר את ההבדלים — באשר לתכלית המבצעית, ולאופן השימוש הארגוני והטקטי שבין סוגיהם השונים. וזאת — לא רק לגבי ההבדלים שבין כלים "קוטלי-שריון" אלה לבין הטילים "הגדולים", אלא אף לגבי הפרשים שבתוך "משפחת" הטילים ה"נט". להבהרת דברים אלה מוקדשת

הסקירה שבמדור "כלי-קרב" (עמ' 55) — אשר ידעויה והערכותיה שאובות בעיקרן מתוך הספרות הצבאית הגרמנית.

מעלליו של שדון זה הביאו בחוברת ק"ל לירי שיבוש ציני במובנה של פסקה מתוך מאמרו של אל"ם מתי 29. שם, בפרק "המפקד והגייסות", (עמ' 33) כתוב כי "המפקד חייב להקציב 20% מזמנו לסיורים ביחידות"; צריך להיות — 50%.

ה ק ר א !
בעמוד 66 תמצא מודעה חשובה בענין כריכת הוברות, "מערכות" קי"ב עד קכ"ה